

INTERMEZZO

Známými ulicemi kočár hrčí
a známé mihají se postavy — —
Ty řady domů — — kterak teskně trčí,
jak s bázní člověk jen je pozdraví!

5 Do šedi zimního dne vše se krčí
tak bez krve — — A plna únavy,
jak zbitý pes, jenž ani nezavrčí,
má Praha choulí se v den mlhavý.

10 A zřím již napřed v mlze soumraku
ty pohledy, jež lepší na člověka
dav, jenž se o ctnost jen a břich svůj leká,

lidiček konvence a hlupáků;
zřím úsměchy i povržlivé tváře — — —
Jen v jejím oku je dnes více záře.

ZAPADLOU ČTVRTÍ

Lednový večer a ticho kol a mráz, –
v hloub nesmírnou se klene
přitmělá kopule, kde hvězdy lijí jas
jak cetky vyleštěné.

5 Svit plynu zardělý ve bláto kolejnic
z luceren kalných teče,
na rozích šedých zdí se vlévá do ulic,
kde klid se zticha vleče.

10 A místy po stranách, jak temné nestvůry,
čínžáků příštích kostry
ve tmě již ztrácejí své hrubé kontury;
z nich noci dech vlá ostrý.

15 A jinde blyskají se kluziště zrcadla,
chaosem křivek zrytá,
nad nimi vlajek druž teď tetelí se mdlá,
teď s větrem divě lítá.

20 Tam v dálce v dolině zaúpěl táhle vlak,
pes kdesi žlučí kypí, –
však v duši vkrádá se ten večer sladce tak,
jak voněly by lípy.

A je to zvláštní slast v tom hnutí důvěrném
váš román slyšet malý; –
z nás každý kochal se již drahým snem... jen snem,
a vzbudit jsme se báli. – –

25 To však je za námi... A vám je dvacet let...
to nechcem utišení,
to nejvíc milujem nachové růže květ
a hrud' je plna vření. – – –

30 Ó, znám to, znám to vše... jen nocí vzpomínám
za měsíčního lesku,
kdy papirosy dým jsem pouštěl k tichým hrám
v bezesných chvílích stesku

a v cele umlkal za mříží šedivou –
však v nitru s divnou tísní,
35 se srdce vzlykotem a touhou palčivou
po lásky tiché písni...

Teď jdeme čtvrtí tou... lesk padá do duše...
a mluvit není síly, –
zakrátko přijde to – mlčíme v předtuše –
40 a staneme v té chvíli,

kdy ruce naše se tak náhle naleznou,
ovhlé, rozechvělé,
kol šíje k objetí se nedočkavě spnou
a rty již splynou směle...

Kout s rudou pohovkou v moderní kavárně.

O mramory se třítí
zář plynu žhavého a vše se rozmarně
v tom žlutém lesku blýští;

5 tu lišty zlacené a rámy zrcadel,
tam portrét panovníka,
nad žlutou záclonou i okna hlatí skel,
kam pot své kapky stříká; –

10 paprsek v hnědou hloub do zraku se vám smek,
jak rosná krůpěj v květy,
a ručkou hnete-li, váš blyskne náramek
s nahými amorety...

15 Tím žhavým plápolem jsme nyní zlaceni,
jenž kolem kol se slívá,
v půvaby chvíle té stopeni, stopeni,
v duších to divně zpívá...

Já profil našel bych rád v Illustration,
vám podobný, tak snědý...
20 Ó kouzla brunetek! – Vášnivý dvojí tón
je stmělý zrak váš hnědý!

Ó, prosím, rcete mi, zda naděj mohu mít,
v té jeho hloubi temné,
když Smrt dřív zatáhne mne v červů chladný skryt,
dech boha prchne ze mne,

25 že bude obraz můj zachován čist a rád, –
a bude mi to více,
než kdybych v slunce pad, tou věčnou Kosou sžat,
jak bludná vlasatice...

30 A vy si myslíte: Nemoudrý snílek jseš! –
Hle, chcete čísti Květy?
Ne, nelze odolat: Chceš, Kamilko má, chceš? –
juž neztají to rety.

A oči prosí tě tak nedočkavě: Smím? –
Co řekne hlásek drahý? – – –
35 Oh, blaha příštího slib tichý slyšet mním
v té výčitce: Tak záhy!?

LEDNOVÉ VEČERY

Mám verše rád, však tebe radši
a nejradš, když je spolu čtem;
vždyť každá sloka stokrát sladší,
když zakončíš ji polibkem.

5 A když tak čteš, jsi portrét Múzy
té mé, již mám já tolik rád:
do moderní je spjata blůzy
a nestydí se plakat, smát...

10 A jedním rytmem slyším zníti
koketní hlásek v proudu slok,
a druhým zřím se cudně chvítí
tvou hrud' – a cítím teplý bok

15 v tom přitulení těla k tělu...
Chceš, čaje nalejem si číš! –
Můj bože, co je vůně, pelu
v mém pokojíku, když tu dlíš! –

ŠTĚSTÍ

Janu Třebickému

Té existence naší ubohosti
i láska hořkne... Vzpomínka se dere
za každým krokem na druhy, jež hostí
za bílou mříží špína celý šeré;

5 za každým krokem cítíš v týle kosti
té pěsti zaťaté, jež do nás pere,
a marně čekáš konečně to: Dosti!
Jen hřbety sehnuté pro rány steré,

10 stvořené konec očekávat vždycky...
A přec se člověk o tu rasu třese
jak o život své dobré matky vlastní!

Pak zní to skoro jako ironicky,
když smutek němý k milence mne tiskne
a dobrácky dí někdo: Buďte šťastní!

PROTESTY

I

Proč rvem se? Proč se bijem? Pro ty davy,
ty davy bědné, davy rozespale,
v nichž není trocha síly rvát se spolu
za čest svou aspoň, když ne za vítězství?
5 Je dohráno... A ticho, hrozné ticho...
To tragédie byla pro arénu,
kde diváci i zatleskat jsou líní.
Proč rvem se? Proč se bijem? Pro ty davy,
jež, krvežíznivé, o nová čísla
10 žurnálů svádí pouliční bitky?
Jsme stále v ohni, stále poraženi,
jdem do boje již napřed poraženi...
A davy? Hlučí na svých promenádách
a politiku žvaní v pivovare
15 a fráze lapou z tribun, z parlamentu.
To abys automaty měl, ne svaly,
by, když duch zoufá, dále pracovaly. –

Ach, hochu, ticho! – – Lépe takhle bít se
než takového vítěze jít v stopách!

II

Před táborem, jenž jako mrtvý leží,
před táborem, jenž nespí, nebdí ani,
kde jeden do druhého zmaten vráží, — — —
my, mraky před sebou nad pustou plání,
5 jsme stáli — víc než stáli — přední hlídkou.
A v domněnce, že za slovem jdou skutky
a boj za právo že je bojem reků,
my padli... Zdvihnem se a padnem znovu
a po nás padnou jiní, jiní, jiní...
10 však pozic neopustí stráže bdělé
před táborem, kde mužstvo zbídačelé,
a sketi vůdci — — svádí zatím bitky
o chimérická práva pergamenů —
Však včera do bitky jít — to se báli!

15 Já nevím, jak bych mohl se tak vléci
v tom blátě pomluv, v krokodýla slzách,
a kupčit s hněvem nad hladovou masou; —
já nevím, jak bych mohl povznést hlavu
s tím cejchem babství, vpáleným na čele!...

PÍSEŇ

Setmělo se. Záře žlutá
po obloze blyskla.
Bouře přijde... bouře krutá...
Tys mi ruku stiskla!

5 Preludium zahřívalo
trochu víc než nahlas...
Cos o štěstí se mi zdálo,
když mne k srdci táhlas!

10 Kdosi všecku svoji pýchu
vkládá v hromobití...
A nám je to přece k smíchu:
spolu budem žíti.

CHUDÁ HOLKA

Autoru Písni otroka

5 Je holka prostovlasá
a šat má sedraný,
po celičský den snívá
nad pohádkou, jež ztlívá
na blanách sežloutlých.

10 Když pohádka je veselá,
tu směje se a zpívá;
když pohádka je tklivá,
tu pláče
ta holka prostovlasá.

15 Šat celý potrhaný,
děr plný,
ten dobře nekryje
jí boků bílé linie
a ňader vlny.

Ach, nápadníků
má holka dost,
však málokdo z nich věří
na poctivost.

20 I páni chodí v černém fraku, –
ti hřbety mají křivé
a oči lstivé
a mnoho mluví
o starých, dobrých časech –:
25 ti za soumraku
jdou na námluvy.

Třpytivý diadém
jí ukazují,

30 jak nad pergamenem
té pohádky
je často její snem.
Tu přijde jonák hezký,
má pádnou pěst
a v oku blesky,
35 a tolik, tolik poctivosti
ve přímé jeho tváři
mu září,
a šeptá:
Ó, nechtěj, nechtěj,
40 co dali by ti páni!

A čapku chudou,
frygickou čapku rudou,
jí klade na vlasy,
tu chudých korunu,
45 jak nosili je
kdes před časy.

Hle, jak se neseš!
hle, jak ti sluší,
tvé čisté duši!
50 Ó, nechtěj, nechtěj,
co dali by ti páni!

Je jonák hezký,
má v oku blesky
a svůdně vábí...

55 A holka zardívá se
a myslí na pohádku
o zašlém čase...

A páni chodí...

PROMENÁDY

Josefu Šárochovi

I

Rozlité slunce podjarní
na všecko tichounce stéká,
v dolce far niente chodníky sní,
v okna se paprsek smeká.

5 Zvony se třesou polední...
tramvaj na stanici čeká,
kočí teď ve spěchu obědvá v ní,
od řeky hudba zní měkká...

10 Jinak je ticho, je ticho tu,
ozvou-li koně se v řehotu,
je klid a v prázdno to vyzní...

Duše však touží jen do vřavy,
klid je tak nezdravý, nezdravý,
klid je tak strašlivou trýzní!

II

Zelení mladou Petřín plá,
v křoví je šepot a vzruch,
jak dívka panenská, vysvléklá
lichotný, měkký je vzduch.

5 Ale ta jezů hudba mdlá,
líný a vlažný ten ruch,
nevidným závojem povlékla
zdí, věží, kopulí kruh.

10 V té mase zamlklé, šedivé,
v kamenné hromadě neživé
jaro má falešný tón.

Není tu mízy již pro život, –
a ten tak bázlivý, teskný pot
nestačí pro čestný skon.

ADAGIO

Kře rozvíjely smaragdové puky,
do jejich houští samici svou lákal
kos táhlými a flétnovými zvuky,
a jarní den se pomalu již smrákal.

5 Z loňského listí jaterníků shluky
se modrally... a pramen jak by plakal...
tys myslila na brzký den rozluky,
já v oku cítil cos jak jemný zákal.

10 V předtuše samoty a nekonečných dnů,
jež stesky vyplní a smutek dlouhých snů
o kratinké té vesně naší lásky,

 v předtuše pláčů tvých se pohled zamžil mi...
Na zem se stromů dav klad stíny dlouhými
a já ti hladil lehce krátké vlásy...

RONDÓ

5 V bělavém živůtku tak měkká
v mých loktech ležíš naposled;
ve chrámu duše Bolest kleká...
Ó, nech, ať horkou vsá můj ret
tu slzu, jež ti z očka stéká.

Chlad nocí probdělých mne čeká,
a bílé mříže jsou jak led –;
však v nadrech tvých je teplo mléka
v bělavém živůtku.

10 Já chvěl se vida, jak se svléká
z řas živůtku tvých nader květ, –
však teď se smuten budu chvět
o štěstí své, jež v dáli téká,
15 kde za vlnou se vlna smeká
v bělavém živůtku.